

under Nr. 5, hvortil jeg er bleven opfordret af Indenrigsministeren, et Vædringsforslag, der gaar ud paa udtryffeligt at udtale, at fritagne for Brandpolitikets Tjeneste ere Embeds- og Bestillingsmænd ved Statsbanerne, derunder indbefattet Formænd, Ledvogtere og faste Banearbejdere. Det er foranlediget derved, at, skjøndt man vel nok de allerfleste Steder ikke har fordret nogen saadan Tjeneste af disse Foll, idet man har anset det for at være uforeneligt med deres Virksomhed og Tjeneste ved Banerne, er det dog paa enkelte Steder forekommet, at man har opfordret dem til at møde ved Ildbrænde, og senere indkaldt dem for Politiretten, da et Par Stykker af dem udebleve efter udtryffeligt Paalæg af deres Foresatte, som sagde til dem, at de ikke maatte gaa fra Jernbanens Tjeneste. I den Anledning har Indenrigsministeren henledet Opmærksomheden paa, at dette Forhold selsølgelig ikke kunde gaa an, eftersom disse for Tjenesten nødvendige Personers Bortgang fra deres Arbejde i Jernbanens Tjeneste vilde kunne sætte Transporten paa Jernbanen i Fare og have meget uberegnelige Virkninger. Jeg skal til yderligere Støtte for dette Vædringsforslag bemærke, at i Kjøbstæderne ere alle disse Funktionærer fritagne. Som ærede Medlemmer maatte ville erindre, er Forholdet for Kjøbstædernes Vedkommende ordnet ved Loven af 21de Marts 1873, saaledes at der i hver Kjøbstad skal være en Vedtægt, hvori findes alle de fornødne Bestemmelser om Brandpolitikets Ordning, deriblandt ogsaa en Bestemmelse om, hvem der er fritagen fra denne Tjeneste. Dengang, da Loven af 21de Marts 1873 kom ud, udsendte Justitsministeriet efter Sædvane et Cirkulære til samtlige Kjøbstæder, hvis Hensigt var at forsyne dem med en Slags Model til disse Vedtægter, hvilket medførte en betydelig Vættelse i Arbejdet og tillige havde den Fordel at fremme Ensartetheden, ligesom det ogsaa med nogle Bemærkninger bl. A. berørte Spørgsmaalet om, hvilke Bestillingsmænd det maatte anses for nødvendigt at fritage for Tjeneste ved Brandvæsenet. I dette Cirkulære nævntes ogsaa disse Funktionærer ved Jernbanen, det har ikke vakt nogen Vanskelighed eller Anstød nogetsteds og er altsaa gennemført som almindelig Regel i Kjøbstæderne. Det forekommer mig derfor, at der ikke kan være nogen Betænelighed ved at optage en udtryffeligt Bestemmelse herom i Lovforslaget, naar det ønskes fra Indenrigsministeriets Side. Hvad de andre Vædringsforslag angaar, som ere stillede dels af Udvalget, dels af Medlemmer udenfor Udvalget, skal jeg først bemærke, at

jeg ikke finder Noget at erindre mod de Vædringsforslag, der ere stillede af det ærede Udvalg. Jeg tror ikke, at der kan være nogen Betænelighed ved at gaa ind paa Vædringsforslagene under Nr. 1 og 2. Vædringsforslag under Nr. 3 er jo en Tydeliggjørelse af eller i alt Fald en naturlig Følge af det Vædringsforslag, som blev vedtaget ved Sagens 2den Behandling, og som var stillet af et Par Medlemmer fra Jydn, der ikke vare Medlemmer af Udvalget. Jeg negter isvrigt ikke, at det af de Vædringer, der stete ved 2den Behandling, er den, som vækker mest Betænelighed hos mig, at formindste denne Afstand, og jeg er ikke sikker paa, at Tidens Erfaring vil vise, at man har handlet rigtigt derved. Smidertid skal jeg dog ikke gjøre noget Forsøg paa atter at tage dette Spørgsmaal op og har derfor heller ikke stillet noget Vædringsforslag i saa Henseende; enhver Ting maa jo have en Ende, denne indvillede Sag helst ogsaa, og jeg vil derfor nødig foretage Nogetsomhelst, der kan foranledige Vanskeligheder eller lægge Sagen Sten i Veien. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 4 angaar, kan jeg tiltræde det ligesom ogsaa Forslaget under Nr. 6, hvad der jo egentlig er en Selvfølge. Til Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 6 har jeg stillet et Underædringsforslag, om hvilket jo ogsaa den Bemærkning gjælder, at det kun er en ganske nødvendig Rættelse i § 16, som man foretager under Forudsætning af, at Vædringsforslaget vedtages.

Hvad angaar det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 8 af et Antal Medlemmer, skal jeg derimod bemærke, at der i og for sig vil være noget høist Besynderligt i, at man, naar man vedtager visse Bestemmelser for først og fremmest at beskytte Menneskeliv, saa gjør Undtagelse derfra for visse mindre Steders Vedkommende. Der kan jo ikke være nogen videre Tvivl om, at det er ligesaa ubehageligt at blive indebrændt, naar man er Beboer af et lille Hus, hvis Assuranceværdi ikke overstiger 1,200 Kr., som naar man er Beboer af et større. Naar Thinget i det Hele taget vedkjender sig den Opfattelse, at de her ommeldte Forholdsregler bør træffes, som det jo gjør, idet det ved 2den Behandling har erkjendt, at disse Foranstaltninger ere af Betydning til Sikkring af Menneskeliv, forekommer det mig, at det vilde se noget besynderligt ud, om man vilde gjøre denne Undtagelse her til Fordel for Smaasolk. Hvad Formuleringen angaar, vil jeg blot gjøre den Bemærkning, at „Assurancefum“ vel nok i de fleste Tilfælde kan gaa, men det Tilfælde